

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4344/2022
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступају Александар Петровић и Никола Траиловић адвокати из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, из Београда, ради исплате увећане зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 791/22 од 13.05.2022. године, на седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 791/22 од 13.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 791/22 од 13.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 791/22 од 13.05.2022, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 723/21 од 04.11.2021. године којом је (први став изреке) одбијен тужбени захтев тужиоца за обавезивање туженог на исплату дела неисплаћене зараде по основу рада у сменама у периоду од 01.06.2019. до 09.09.2019. године у укупном износу од 28.529,30 динара са законском затезном каматом како је одређено у том ставу изреке и тужилац обавезан (став други изреке) да накнади туженом трошкове парничног поступка од 950,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом одредаба члана 404. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о

том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца да му тужени послодавац исплати део неувећане зараде по основу рада у сменама у означеном периоду, с обзиром да су парничне стране уговориле да запослени има право на одговарајућу зараду, да се коефицијентом посла изражавају врста и степен стручне спреме и посебна знања на одређеним пословима који су одређени сложеношћу посла који запослени обавља (уговорен тужбени коефицијент је 1,7), да се зарада састоји од основне зараде, увећане зараде и дела за радни учинак, да увећану зараду чине рад на дан празника који је нерадан дан, рад ноћу, прековремени и минули рад, али да закљученим уговором о раду нису уговориле рад у сменама као основ увећања зараде, нити је то садржано у општим актима туженог, јер је прописано да су услови рада у сменама (као и рада на терену и других послова) вредновани у оквиру припадајућих коефицијената, и то како чланом 45. Колективног уговора за ЈП „Путеви Србије“ од 27.04.2011. године, тако и чланом 42. став 2. Правилника о раду за ЈП „Путеви Србије“ од 17.04.2015. године.

Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем питања од јавног интереса, односно питања у интересу равноправности грађана нити потреба за тумачењем права, јер је одредбама члана 108. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17-Одлука Уставног суда, 113/17, 95/18-аутентично тумачење) јасно прописано да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актима и уговором о раду за рад на дан празника који је нерадан дан, рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде, за прековремени и минули рад (став први), с тим да се општим актом и уговором о раду могу утврдити и други случајеви у којима запослени има право на увећану зараду, као што је увећање зараде по основу рада у сменама (став 4), што није утврђено у конкретном случају.

Будући да се посебном ревизијом не указује на другачије одлуке овог суда, а да оспорена пресуда почива на уједначеном тумачењу и примени права који су изражени у бројним одлукама ревизијског суда, Врховни суд сматра да у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучио као у првом ставу изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије и у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези с чланом 420. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

За поступак у парницама из радних односа прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441), док се на оцену дозвољености ревизије у осталим парницама из радних односа, у које спада и парница у конкретном случају, примењују остале одредбе ЗПП, којима је прописано да странке могу да изјаве ревизију како против правноснажне пресуде донете у другом степену (члан 403. став 1); с тим што ревизија против пресуде није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног

дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У конкретном случају, предмет спора није заснивање, постојање и престанак радног односа, већ захтев за исплату новчаног потраживања, па како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**